

Cauza C-73/24 [Keladis II]¹**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

30 ianuarie 2024

Instanța de trimitere:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Tribunalul Administrativ de Primă Instanță din Salonic, Grecia)

Data deciziei de trimitere:

30 noiembrie 2023

Reclamantă:

WI

Pârâtă:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon (Autoritatea Fiscală Publică Independentă)

Obiectul procedurii principale

Acțiune având ca obiect anularea deciziilor de impunere prin care reclamanta a fost declarată răspunzătoare în solidar pentru săvârșirea unor infracțiuni de contrabandă, i-au fost impuse taxe vamale majorate pentru infracțiunile respective, a fost obligată în solidar la plata întregii sume a taxelor vamale majorate menționate și i-a fost imputat, în solidar cu ceilalți codebitori, cuantumul taxei pe valoarea adăugată (TVA) neplătite pentru fiecare declarație de import

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Cerere de decizie preliminară – Taxe vamale – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Valoarea în vamă – Declararea unei valori în vamă inferioare valorii reale –

¹ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

Baza de impozitare a TVA-ului – Valoarea de piață – Stabilire – Modalități de stabilire a valorii de piață

Întrebările preliminare

1) În cazul în care există îndoieli rezonabile cu privire la faptul că valoarea declarată în vamă a mărfurilor importate este valoarea contractuală reală a mărfurilor, însă valoarea contractuală nu poate fi determinată printr-o verificare ulterioară pe baza metodelor prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) (valoarea de tranzacție a unor produse identice și similare) din Regulamentul nr. 2913/92 și la articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 952/2013 dat fiind că, pe de o parte, mărfurile nu au fost puse sub sechestru și, prin urmare, este imposibil să se efectueze un control fizic al acestora și, pe de altă parte, că descrierea mărfurilor din documentele care însoțesc declarația de import este generală și imprecisă, este compatibilă cu articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 2913/92 și cu articolul 74 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 952/2013 o practică administrativă potrivit căreia, pentru stabilirea valorii de piață a mărfurilor, prin aplicarea „metodei deductive” prevăzute de aceste dispoziții, sunt utilizate drept bază așa-numitele „prețuri de intrare”, definite în Programul de monitorizare automată (IMA) din cadrul Programului Uniunii de luptă antifraudă (AFIS) și determinate prin metode statistice?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, este permisă utilizarea „prețurilor de intrare” menționate mai sus prin aplicarea oricăreia dintre celelalte metode descrise la articolele 30 și 31 din Regulamentul nr. 2913/92 și la articolul 74 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 952/2013, ținând seama în special, pe de o parte, de flexibilitatea rezonabilă care trebuie să caracterizeze aplicarea „metodei *fall-back*”, în sensul articolului 31 din Regulamentul nr. 2913/92 și al articolului 74 alineatul (3) din Regulamentul nr. 952/2013, și, pe de altă parte, de interdicția expresă privind determinarea valorii în vamă pe baza unor valori în vamă minime, prevăzută de aceeași „metodă *fall-back*” [articolul 31 alineatul (2) litera (f) din Codul vamal comunitar și articolul 144 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul 2015/2447]?

3) În cazul unui răspuns negativ la ambele întrebări precedente, dreptul Uniunii permite ca TVA-ul neplătit să nu fie imputat unui importator cu privire la care se descoperă ulterior că a importat (în mod sistematic) mărfuri la prețuri inferioare celor stabilite ca prețuri minime viabile din punct de vedere comercial, atunci când autoritățile vamale nu sunt în măsură, cu ocazia verificării ulterioare, să determine valoarea în vamă a mărfurilor importate prin una dintre metodele descrise la articolele 30 și 31 din Regulamentul nr. 2913/92 și la articolul 74 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 952/2013 sau este permisă, în această situație și ca ultimă soluție, imputarea acestuia pe baza unor prețuri minime plauzibile determinate statistic, așa cum s-a admis deja în cazul imputării de către Comisie a pierderii de resurse proprii unui stat membru care nu a efectuat

controale vamale adecvate (a se vedea Hotărârea Curții din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit, C-213/19, EU:C:2022:167)?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua sau la a treia întrebare precedentă, prețurile minime determinate statistic trebuie să reprezinte importuri care au fost efectuate în aceeași perioadă sau aproximativ în aceeași perioadă ca și importurile care fac obiectul controlului și, în acest caz, care este intervalul de timp maxim acceptabil între importurile utilizate pentru obținerea rezultatului statistic și importurile care fac obiectul controlului [de exemplu, ar putea fi aplicate prin analogie cele 90 de zile prevăzute la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2454/93 și la articolul 142 alineatul (2) din Regulamentul 2015/2447]?

5) În cazul unui răspuns afirmativ la cel puțin una dintre primele trei întrebări în ceea ce privește utilizarea „prețurilor de intrare” pentru stabilirea valorilor de piață ale bunurilor importate, în ipoteza în care, cu ocazia importului, a fost urmată procedura prevăzută la articolul 81 din Regulamentul nr. 2913/92 și la articolul 177 din Regulamentul nr. 952/2013 pentru a simplifica procedura de întocmire a declarațiilor vamale prin gruparea codurilor TARIC ale mărfurilor, este conformă cu principiul interzicerii determinării unor valori în vamă arbitrar sau fictive o practică administrativă potrivit căreia valoarea în vamă a tuturor mărfurilor importate în cadrul fiecărei declarații de import se calculează pe baza „prețului de intrare” stabilit pentru produsul specific, al cărui cod TARIC este menționat în declarația de import, întrucât autoritatea vamală trebuie considerată ca fiind ținută de gruparea efectuată de importator, în conformitate cu articolul 222 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul 2015/2447, sau, dimpotrivă, valoarea fiecărui produs trebuie determinată pe baza propriei poziții tarifare, inclusiv în situația în care codul nu este menționat în declarația de import, pentru a evita riscul impunerii unor taxe vamale arbitrar?

Dispozițiile de drept al Uniunii relevante și jurisprudența Curții de Justiție

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială 02/vol. 5, p. 58): articolul 29 alineatul (1) și articolele 30, 31, 78 și 81 (denumit în continuare „CVC”)

Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3): articolul 142 alineatul (1), articolul 150 alineatul (1), articolul 151 alineatul (1), articolele 152 și 181a și anexa 23

Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1): articolul 48, articolul 70 alineatul (1), articolul 74 și articolul 177 alineatul (1) (denumit în continuare „CVU”)

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 558): articolul 1 alineatul (2), articolul 128 alineatul (1), articolul 140, articolul 141 alineatul (1) și articolele 142, 144 și 222

Hotărârea din 28 februarie 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128), Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții (C-116/12, EU:C:2013:825), Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455), Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services (C-46/16, EU:C:2017:839), Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga (C-1/18, EU:C:2019:519), Hotărârea din 22 aprilie 2021, Lifosa (C-75/20, EU:C:2021:320), Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167), Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master (C-599/20, EU:C:2022:457), și Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES (C-187/21, EU:C:2022:458)

Dispozițiile de drept național relevante

Nomos 2960/2001, Ethnikos teloneiakos kodikas (FEK A' 265/22.11.2001) [Legea nr. 2960/2001 privind Codul vamal național (Jurnalul Oficial elen A' 265/22.11.2001)]:

articolul 28 alineatele 1-3, articolul 29 alineatele 1 și 2 și articolele 31 și 142

Articolul 150: „1. În sarcina persoanelor care participă în orice mod la săvârșirea unei încălcări a dispozițiilor vamale, potrivit articolului 142 alineatul 2 din prezentul cod și în funcție de gradul de participare al fiecăreia dintre ele, independent de exercitarea acțiunii penale împotriva lor, se impune, în conformitate cu dispozițiile articolului 152 și ale articolului 155 și următoarele din prezentul cod, fiecăreia personal și în solidar între ele, o taxă vamală majorată într-un quantum care poate fi de trei-cinci ori mai mare decât cel al taxelor vamale aplicabile obiectului încălcării, în privința tuturor codebitorilor. În acest scop, taxele vamale se calculează în conformitate cu dispozițiile Codului vamal comunitar și cu dispozițiile naționale relevante care reglementează nașterea datoriei vamale. În cazul [...] subfacturării, baza de impozitare pentru taxa vamală majorată menționată anterior este formată din diferența dintre taxele vamale rezultate din valoarea obținută la momentul vămuirii și valoarea de piață curentă. În ipoteza în care triplul quantumului taxelor vamale și al celorlalte taxe corespunzătoare mărfurilor de contrabandă este mai mic de 1 500 de euro, sancțiunea se stabilește la această valoare, în cazul produselor supuse accizelor, și la jumătate din această valoare, în cazul altor produse [...]. Taxele vamale și celelalte taxe și obligații care nu au fost plătite, în pofida nașterii în mod legal a unei datorii vamale, pot fi imputate separat prin decizie de impunere motivată [...].”

Articolul 155

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 În anul 2014, un importator de articole de îmbrăcăminte a înființat o întreprindere individuală de vânzare cu ridicata a unor articole de îmbrăcăminte, cu sediul în Salonic. Până la sfârșitul anului 2016, întreprinderea a depus sute de declarații de import pentru o valoare declarată a mărfurilor de aproximativ 6 000 000 de euro. În anul 2016, întreprinderea a făcut obiectul unei verificări contabile efectuate de biroul vamal în urma unei sesizări privind subfacturarea produselor importate.
- 2 Verificarea contabilă a evidențiat nereguli în ceea ce privește funcționarea întreprinderii și importurile efectuate de aceasta. A reieșit, printre altele, că pretinsul importator era un angajat al unui alt comerciant de articole de îmbrăcăminte. În plus, mărfurile supuse inspecției fizice erau echivalente din punct de vedere cantitativ cu cele declarate în fiecare declarație de import, însă se diferențiau în ceea ce privește calitatea, compoziția, dimensiunile și designul, precum și în ceea ce privește valoarea lor, ceea ce nu se reflecta în facturile de import anexate la declarații, iar valorile declarate erau, potrivit auditorilor, vădit inferioare valorilor reale.
- 3 În urma inspecției, biroul vamal a concluzionat că întreprinderea era deținută de importator doar de formă, în timp ce adevăratul operator era comerciantul de articole de îmbrăcăminte menționat mai sus, a cărui angajată era reclamanta din prezenta cauză. Potrivit organelor de control, circuitul de contrabandă se desfășura după cum urmează: întreprinzătorii care doreau să importe articole de îmbrăcăminte din Turcia se deplasau inițial în această țară și intrau în legătură cu furnizorii, cărora le plăteau în numerar. Înțelegerea prevedea că mărfurile nu urmau să fie exportate direct de vânzător, ci urmau să fie predate unei societăți de transport care efectua transportul în Grecia. Mărfurile erau ambalate în așa fel încât să inducă în eroare autoritățile vamale elene cu privire la calitatea și la valoarea lor. Pentru vămuirea mărfurilor, o altă societate turcă emitea o factură, imprecisă în ceea ce privește valorile (subfacturare), care cuprindea toate mărfurile și menționa întreprinderea drept cumpărător. În factura respectivă, mărfurile erau înscrise generic, iar valorile menționate erau mult mai mici decât cele plătite efectiv de întreprinzătorii greci furnizorilor turci reali.
- 4 După vămuire, mărfurile erau transportate de o altă societate de transport către cumpărătorii reali pe întregul teritoriu al Greciei. Prețul pentru transportul din Turcia era plătit de destinarii finali în numerar și fără a fi emisă o factură fiscală, iar TVA-ul corespunzător facturii emise de societate era de asemenea plătit în numerar. Valorile menționate pe facturi pentru vânzările pe piața internă erau doar puțin mai mari decât cele declarate la momentul importului, în timp ce cantitățile indicate pe majoritatea facturilor erau imprecise, întrucât majoritatea destinatarilor nu doreau ca facturile să reflecte cantitățile efectiv primite.

- 5 Biroul vamal competent din Salonic a evaluat la 6 211 300,19 euro cuantumul total al taxelor și al celorlalte obligații neplătite pentru aproape toate importurile întreprinderii. În ceea ce privește în special implicarea reclamantei în circuitul de contrabandă menționat mai sus, în procesul-verbal de inspecție se arată că ea era înregistrată ca angajată a întreprinderii și că era o colaboratoare directă a comerciantului de articole de îmbrăcăminte, că avea deplină cunoștință de activitățile lui și că primea și executa ordinele sale, deși aceasta a negat că a fost săvârșită vreo încălcare sau că ea era implicată în săvârșirea vreunei încălcări.
- 6 Ulterior, au fost emise deciziile de impunere atacate de reclamantă, potrivit fiecăreia dintre ele fiind considerați răspunzători pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, pe de o parte, destinatarul final al mărfurilor din fiecare declarație și importatorul efectiv și, pe de altă parte, reclamanta și celelalte patru persoane legate de activitatea întreprinderii, printre care importatorul și comerciantul de articole de îmbrăcăminte. S-a reținut că aceștia au acționat în mod concertat cu intenția de a priva statul elen de perceperea datoriilor fiscale pentru mărfurile importate din străinătate, eludând astfel plata TVA-ului datorat pentru bunurile primite de destinatarul final și obținând avantajul economic direct corelativ.
- 7 Având în vedere cele arătate mai sus, au fost reevaluate mărfurile importate pe baza fiecărei declarații și a fost calculat cuantumul TVA-ului neplătit pe importator și pe declarație, care a fost impus în solidar tuturor codebitorilor și, în același timp, au fost impuse taxe vamale majorate, egale cu triplul cuantumului TVA-ului neplătit.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 8 Reclamanta neagă că a existat o subfacturare a mărfurilor în cauză. În special, reclamanta susține că valoarea mărfurilor nu ar fi fost stabilită în mod legal prin utilizarea „prețurilor echitabile” sau a „prețurilor de intrare”, întrucât acestea din urmă, fiind date statistice referitoare la prețurile de import, nu ar fi putut servi decât ca bază pentru a pune în discuție valoarea declarată, iar nu ca metodă de determinare a valorii în vamă, deoarece o asemenea determinare ar putea fi efectuată doar pe baza metodelor prevăzute de dispozițiile CVU.
- 9 În plus, reclamanta susține că, în orice caz, prețul ar fi fost stabilit în mod nelegal pe baza codului TARIC indicat în fiecare declarație în conformitate cu procedura de simplificare, întrucât codul menționat ar fi fost indicat de importator la sugestia agenților vamali pentru a accelera comercializarea mărfurilor declarate și nu ar fi corespuns mărfurilor importate efectiv. Prin urmare, ea consideră că auditorii au săvârșit o eroare prin faptul că nu au efectuat un control fizic al mărfurilor în cauză, întemeindu-se numai pe codurile indicate pentru a ajunge la calificarea tipului de mărfuri importate.
- 10 În plus, reclamanta subliniază că numai prin unele dintre declarații ar fi fost solicitată o grupare a pozițiilor tarifare și că, prin urmare, în celelalte declarații nu s-ar regăsi niciun temei material pentru a determina valoarea prin intermediul unui

singur cod TARIC. De asemenea, în multe cazuri, la momentul importului mărfurilor cuprinse în declarațiile în litigiu, ar fi fost efectuat un control fizic, fără să se fi constat vreo neconcordanță între natura și calitatea mărfurilor importate și prețurile declarate ale acestora, în timp ce agenții vamali ar fi procedat ulterior la determinarea valorii lor nu pe baza mărfurilor importate efectiv, ci pe baza altor produse cu un cod TARIC diferit și, prin urmare, cu un „preț de intrare” mai ridicat.

- 11 În acest mod, potrivit reclamantei, s-ar fi stabilit un preț ridicat incorect pentru fiecare produs, astfel încât constatarea subfacturării de către biroul vamal nu ar fi justificată, întrucât, în speță, importurile ar fi privit produse vândute la prețuri deosebit de scăzute.
- 12 Pârâta se opune acestor argumente și susține că metoda utilizată pentru determinarea valorii mărfurilor este legală și adecvată. În special, în cadrul tuturor declarațiilor în discuție, pretinsului importator i s-ar fi solicitat să aplice procedura simplificată a „grupării pozițiilor”, în sensul articolului 177 din CVU. Cererile respective ar fi fost acceptate integral, astfel încât mărfurile ar fi tratate acum ca un singur tip de marfă, și anume cea de la poziția superioară.
- 13 Ulterior, după ce subfacturarea mărfurilor a fost constatată de auditor, poziția tarifară declarată în declarația întocmită în cursul procedurii de simplificare ar fi fost luată ca bază de calcul pentru stabilirea datoriilor fiscale eludate.
- 14 În special, după cum subliniază pârâta, în actele atacate nu ar fi fost aplicate metodele de determinare pe baza valorii de tranzacție a unor mărfuri identice și similare [articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din CVC și articolul 74 alineatul (2) din CVU], întrucât aplicarea acestor metode ar fi fost imposibilă, dat fiind că mărfurile nu fuseseră puse sub sechestru și că descrierea mărfurilor pe facturile care însoțeau declarațiile de import ar fi fost generală și imprecisă.
- 15 În schimb, ar fi fost aplicată metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din CVC („metoda deductivă”) și ar fi fost determinată în special valoarea prețului unitar corespunzător vânzărilor pe teritoriul vamal al Uniunii ale mărfurilor importate sau ale unor mărfuri identice ori similare, care totalizează cantitatea cea mai mare, efectuate, la momentul sau aproximativ la momentul importului mărfurilor în cauză, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii din cadrul Uniunii.
- 16 În aplicarea acestei metode, biroul vamal, având acces la sistemul IMA (Instrumentul de monitorizare automată) din cadrul AFIS (Programul Uniunii de luptă antifraudă), ar fi ținut seama de „prețurile de intrare”, stabilite la 50 % din prețul echitabil pe kilogram de mărfuri și cuprinse în sistemul menționat, și, în final, ar fi determinat valoarea în vamă la nivelul „prețului de intrare”. În special, biroul vamal a apreciat că, întrucât astfel de prețuri (și anume jumătate din prețurile medii echitabile ale produselor importate, bazate pe prelucrarea datelor statistice de care dispune Uniunea cu privire la importurile efectuate pe teritoriul

său) ar fi factorul determinant pentru stabilirea unei valori minime sub care nu s-ar putea susține efectuarea niciunei vânzări comerciale legale pentru mărfurile în cauză, atunci când prețul indicat pe factură este inferior acestui prag, există o prezumție de subfacturare a bunului.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 17 Potrivit instanței de trimitere, în cazul în care autoritățile vamale au îndoieli rezonabile cu privire la corespondența dintre valoarea contractuală declarată și prețul efectiv plătit și, prin urmare, cu privire la valoarea în vamă a mărfurilor importate, acestea pot să respingă valoarea declarată și să stabilească prețul pe baza uneia dintre metodele descrise la articolul 30 din CVC și la articolul 74 din CVU. În speță, instanța de trimitere apreciază, pe baza probelor depuse la dosar, că asemenea îndoieli au fost în mod rezonabil exprimate de biroul vamal.
- 18 Totuși, se pune în continuare problema metodei de determinare a valorii în vamă a mărfurilor pentru a stabili, pe de o parte, dacă s-a constatat efectiv o subfacturare în fiecare caz de import de mărfuri și, pe de altă parte, pentru a imputa impozitele neplătite (TVA la import) și taxele vamale majorate aferente.
- 19 Biroul vamal a aplicat „metoda deductivă” și, cu această ocazie, a luat în considerare „prețurile de intrare”. Totuși, metoda statistică de stabilire a prețurilor medii corecte și a prețurilor minime acceptabile a fost dezvoltată, în primul rând, ca un instrument de analiză a riscurilor, iar nu ca o metodă de determinare a valorii în vamă a unor mărfuri specifice în cadrul controlului ulterior. În plus, instanța de trimitere apreciază că această metodă de stabilire a prețurilor minime de import, întrucât este o metodă pur statistică, poate conduce la o anumită rată a rezultatelor fals pozitive, fără a exista un caz de subfacturare.
- 20 În acest temei, instanța de trimitere apreciază că „prețurile de intrare” prevăzute de sistemul IMA nu pot fi utilizate în scopul determinării ulterioare a valorii în vamă potrivit „metodei deductive”, mai ales având în vedere faptul că, potrivit modului de redactare a acestor dispoziții, trebuie stabilit prețul unitar de vânzare al mărfurilor importate sau al unor mărfuri identice ori similare. În consecință, problema imposibilității de a controla fizic mărfurile importate pentru a stabili dacă sunt identice sau similare se pune și în aplicarea acestei metode, ceea ce a exclus de asemenea aplicarea metodelor prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (b) și (c) din CVC și la articolul 74 alineatul (2) literele (b) și (c) din CVU.
- 21 În mod similar, potrivit instanței de trimitere, „prețurile de intrare” nu pot fi utilizate în cadrul niciuneia dintre celelalte metode de determinare a valorii de tranzacție prevăzute la articolele 30 și 31 din CVC și la articolul 74 din CVU. În special, din aceste dispoziții reiese că metoda valorii calculate presupune cunoașterea caracteristicilor precise ale mărfii specifice, în timp ce la aplicarea așa-numitei „metode *fall-back*” se interzice în mod expres determinarea valorii în vamă pe baza unor valori în vamă minime.

- 22 În plus, atât din dispozițiile CVC, cât și din cele ale CVU, menționate mai sus, reiese în mod clar că autoritățile vamale se limitează, în ceea ce privește calcularea valorii în vamă a mărfurilor în cadrul controalelor ulterioare, la a aplica metodele descrise în mod expres la articolele 30 și 31 din CVC și la articolul 74 din CVU. În consecință, „prețul de intrare” nu poate fi utilizat pentru a imputa ulterior unui anumit importator cuantumul a cărui valoare declarată este inferioară „prețului de intrare” menționat.
- 23 În aceste condiții, actele atacate ar trebui anulate, întrucât, așa cum a admis în mod expres biroul vamal, determinarea valorii în vamă a mărfurilor importate se baza, în final, pe „prețurile de intrare” incluse în sistemul IMA.
- 24 Totuși, această apreciere a instanței de trimitere, care se întemeiază pe interpretarea dispozițiilor relevante ale dreptului vamal al Uniunii, în lipsa unei jurisprudențe a Curții de Justiție într-o cauză care prezintă aceleași caracteristici cu cele ale prezentei cauze, nu este lipsită de îndoială. În special, această interpretare privind imposibilitatea de a utiliza „prețuri de intrare” are efectul de a nu permite ca taxele vamale neplătite să fie imputate importatorului atunci când se descoperă ulterior că el a importat (în mod sistematic) mărfuri la prețuri inferioare celor stabilite ca prețuri minime viabile din punct de vedere comercial.
- 25 Motivul este că, în speță, imposibilitatea de a controla fizic toate mărfurile, date fiind timpul considerabil scurs și introducerea pe piață imediată, nu permite calcularea valorii contractuale reale a acestora și, așadar, justificarea subfacturării lor.
- 26 Prin urmare, s-ar putea susține și poziția (urmată de autoritatea vamală elenă) potrivit căreia, în cazul imputării unor importatori individuali, valoarea mărfurilor importate poate fi stabilită, ca ultimă soluție, pe baza „prețurilor de intrare”, astfel cum au fost determinate statistic de instituțiile competente ale Uniunii Europene.
- 27 Totuși, în cazul în care ar trebui reținută o astfel de interpretare, instanța de trimitere apreciază că din actele atacate nu reiese cu exactitate care a fost „prețul de intrare” utilizat pentru fiecare declarație și nici dacă acesta a fost obținut prin prelucrarea statistică a importurilor mărfurilor în cauză efectuate în aceeași perioadă sau aproximativ în aceeași perioadă. Cerința unei legături temporale între prețul unitar și importul mărfurilor specifice se impune în mod expres în ceea ce privește aplicarea metodei descrise la articolul 30 alineatul (2) literele (b) și (c) din CVC și la articolul 74 alineatul (2) literele (b) și (c) din CVU, determinată pe o perioadă maximă de 90 de zile, însă nu se indică în mod expres care este intervalul de timp maxim de la importul mărfurilor în care prețurile luate ca bază pentru determinarea statistică a „prețurilor de intrare” se pot situa în cazul în care se aplică o altă metodă de determinare a valorii în vamă.
- 28 În plus, gruparea pozițiilor, care este obligatorie atât pentru autoritatea vamală, cât și pentru importator, astfel încât, în viitor, mărfurile importate în cadrul fiecărei declarații de import să fie tratate ca un singur articol, este o practică de natură să

conducă, în contextul verificării ulterioare pentru calcularea valorii de piață, la stabilirea unei valori fictive a mărfurilor grupate sub codul TARIC. Astfel, nu se poate exclude ca „prețul de intrare” corespunzător mărfurilor clasificate cu codul TARIC indicat în declarația de import să fie un multiplu al „prețului de intrare” al unei alte mărfi importate cu aceeași declarație de import.

- 29 În acest mod, din cauza procedurii de simplificare, se poate crea impresia eronată că unele mărfuri, pentru care valoarea reală a contractului de vânzare-cumpărare este în realitate indicată în declarația de import, sunt subfacturate. Aceeași problemă s-ar pune și în cazul în care valoarea de piață a mărfurilor importate ar fi stabilită prin gruparea unor poziții TARIC, fără utilizarea „prețului de intrare”, aplicând una dintre metodele de determinare a valorii de piață prevăzute la articolele 30 și 31 din CVC și la articolul 74 din CVU.
- 30 Prin urmare, potrivit instanței de trimitere, în măsura în care valoarea de piață a mărfurilor menționate în declarațiile în litigiu nu a fost stabilită pe baza valorii produsului în sine, ci pe baza valorii produsului care corespunde codului TARIC indicat în declarația de import, actele atacate pot fi anulate și pentru acest motiv. Totuși, așa cum subliniază biroul vamal, potrivit articolului 222 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul 2015/2447, mărfurile care fac obiectul unei cereri de simplificare sunt considerate acum ca alcătuind un singur articol. În plus, Curtea a declarat deja (Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, punctele 52-54) că nu se poate considera că este nerezonabil ca autoritățile vamale să aleagă să se întemeieze, pentru a determina valoarea de piață a mărfurilor, pe informațiile furnizate de declarantul în cauză, chiar dacă, procedând astfel, se stabilește un preț unic pentru mărfuri care, deși sunt clasificate cu același cod TARIC, nu sunt omogene. Prin urmare, s-ar putea susține că practica menționată mai sus a autorităților vamale se întemeiază efectiv pe dispozițiile dreptului vamal al Uniunii.
- 31 Din considerațiile de mai sus reiese că, întrucât declarațiile de import în discuție datează din perioada cuprinsă între luna aprilie a anului 2014 și luna decembrie a anului 2016, este necesară interpretarea atât a dispozițiilor CVC și ale Regulamentului nr. 2454/93, cât și a dispozițiilor relevante ale CVU și ale Regulamentului 2015/2447. O asemenea interpretare nu este nici evidentă, nici lipsită de îndoieli rezonabile, întrucât Curtea nu s-a pronunțat încă cu privire la aspectul dacă utilizarea prețurilor minime acceptabile sau a „prețurilor de intrare” este permisă pentru a determina valoarea mărfurilor importate, nici cu privire la aspectul dacă gruparea codurilor TARIC este obligatorie pentru autoritățile vamale în cadrul unui control ulterior.
- 32 Având în vedere cele prezentate mai sus, precum și faptul că pe rolul instanței de trimitere se află sute de cauze similare în cadrul cărora se ridică aceeași problemă juridică, întrebările menționate mai sus trebuie adresate Curții de Justiție în vederea pronunțării unei decizii preliminare în temeiul articolului 267 TFUE.